

Reportatge

Jordi Angelats, el comiat d'un gran forjador de l'esport

L'esport ebrenca ha perdut un dels seus majors forjadors. La setmana passada ens va deixar Jordi Angelats i Ballonga, a l'edat de 89 anys.

Enric Alguero
Tortosa

Destacat activista cultural, va ser, a més, el principal artífex d'una de les fites més importants de la història de l'esport a les Terres de l'Ebre. La seua perseverança i el seu entusiasme van propiciar un fet possiblement irreplicable, com va ser el domini per part d'un equip tortosí de les competicions de bàsquet català i estatal femení.

Els precedents esportius de Jordi Angelats estaven totalment vinculats al futbol. Nasqué l'11 de febrer de 1933, a Tortosa, va jugar durant dos temporades, 50/51 i 51/52, al primer equip de futbol del CD Tortosa, i va patir una greu lesió, que va superar per a tornar als terrenys de joc. Només va poder jugar 2 partits, i va marcar gol en el seu debut. Es va iniciar a l'equip de la Renfe, i va passar a l'amateur i primer equip del CD Tortosa. Després de la lesió va jugar al Nàstic de Tarragona i l'Europa, equip amb el qual va fer les millors temporades com a jugador. Posteriorment va jugar amb l'Alcanar i el Campredó.

La seua vinculació amb el bàsquet va arribar posteriorment i per influència de la seua dona, Montserrat Montañá, que l'havia practicat. Angelats es feia càrrec de la presidència del Cantaires el mes de febrer del 1975 i finalitzava el seu mandat el 21 de setembre de 1992, encara que ja havia estat un dels seus socis fundadors i vocal de la primera junta directiva, que va presidir Joan Fernández Garrote al 1968, quan es va crear el club.

Quan Jordi Angelats va començar a dirigir l'entitat, comptava amb un equip femení, amb el tècnic Antoni Cuní i amb una plantilla formada per jugadores, entre altres, com Matilde Forés, Maria José Puig, Maria José Aguilar, Carmen Viñas, Mercè Curto, Pili Mondús, Carmen Homedes, Isa Arasa, Merce Garcia i Adelina Moreso. L'equip tenia com a patrocinador Lys Blay-Ricard.

Va aconseguir l'ascens a la Primera Regional, categoria amb la qual es va enfrontar a equips de tradició en el bàsquet català, com el Sant Andreu, el Barçino o Joventut de Badalona; i en la temporada, 1977/78, amb Paco Lluis a la banqueta, a la plantilla formada majoritàriament per jugadores tortosines, s'hi van afegir Maribel Costes, Imma Garriga, Tere Ulet i Àngels Fàbregues, procedents del bàsquet amplexat. La temporada 1979/80 l'equip va pujar a la segona divisió nacional. Un any després, concretament el 10 d'agost del 1981, va morir l'esposa de Jordi Angelats, Montserrat Montañá. A partir d'este

Quatre imatges d'arxiu de Jordi Angelats. La primera després de guanyar un dels primers títols de lliga amb Ous Roig-Sabor d'Abans, amb les recordades Rosa Castillo, Anna Junyer o Roser Llop entre altres jugadores. Dos moments de desbordant alegria oferint una de les copes de la Reina, amb l'arribada a l'estació de tren de Tortosa al costat de l'entrenadora Maria Planas, i al saló de plens de l'Ajuntament amb l'alcalde Vicent Beguer i la resta de corporació. Aquell equip ocuparia molts minuts de televisió, ràdio i pàgines de diaris. En una de les fotos Angelats apareix al costat del Pont de l'Estat atenent als periodistes de TVE.

moment es va incrementar l'interès d'Angelats de formar un equip d'elit. La temporada 1983/84, l'equip pujava a segona nacional i Carles Pla es feia càrrec de l'equip. S'incorporaven a la plantilla les primeres jugadores no ebrenques, com Angulo, Carrasco, Ruiz, Montguio o Borrás, i els entrenaments es portaven a terme en una pista llogada de Barcelona.

L'equip continuava la seua meteòrica progressió i pujava a primera B, comptant amb Xavier Tubau com a entrenador, amb una plantilla que es reforçava amb jugadores experimentades, com Barragan, Amorós, Bonals, i la carismàtica Carmen Fraile. L'equip va guanyar tots els partits, i va disputar la fase d'ascens al pavelló tortosí, ple de gom a gom d'aficionats. Horta, Yoplait València, Banesto i BP de Madrid i Jesuitinas de Segovia van lluitar per l'ascens, que aconseguí l'equip tortosí i el BP.

Va ser l'inici d'una etapa gloriosa. Amb Sabor d'Abans com a patrocinador, l'equip es va reforçar amb les millors jugadores catalanes, Anna Junyer, Concha Zapata, Roser

Llop, Rosa Castillo, Georgina Elies, Judit Solana, Giovanna Turata o Pili Bilbao, i amb estrangeres de qualitat, com Conner, Andrikowski, Pamela Mc Gee i Kim Hampton, que van dominar el bàsquet espanyol. Posteriorment, amb Raventós Catasús i Caixa Tarragona com a patrocinadors. El Cantaires, amb Angelats a la presidència, va ser el precursor i el que va donar el primer pas del bàsquet femení espanyol cap al professionalisme.

El club tortosí va guanyar de forma consecutiva tres lligues espanyoles i va superar la 1986/87 i la 1988/89 al Xuncas de Lugo, i la 1987/88, al Tintoretto de Getafe, del que formava part tota una llegenda del bàsquet femení, la pivot russa Uliana Semenova. S'hi van afegir quatre títols de la Copa de la Reina, i va superar el Xuncas de Lugo en les finals del 1986/87, 1987/88 i 1988/89, i en la 1985/86, el Canoe de Madrid. També va ser campió de la Lliga Catalana el 1985/86, quan superava el Caixa Girona; la 1986/87, el Natural Cusi de Masnou; i la 1987/88, el Bàsquet Manresa-Font Vella.

Va ser una etapa en què l'equip va passejar el nom de Tortosa per Europa. En la temporada 1986/87 va disputar la Copa Liliana Ronchetti i va eliminar, en la primera i segona ronda, el representant de Luxemburg i el Racing Club de París, però va perdre a continuació contra un dels equips més potents d'Europa, el Jedinstvo Aida Tuzla de la gegant Mújanovic.

En les dos temporades següents, l'equip va disputar la Copa d'Europa, la 1987/88 superava el CVJM Birsfelden de Suïssa, i perdia a continuació amb l'Sparta de Praga. En la 1988/89, va imposar-se al DBB Wien d'Àustria i va perdre, continuació, contra el campió europeu Primigi Vicenza italiana. Després, els esforços d'Angelats van resultar estèrils. La falta de suport econòmic, per la manca de patrocinadors, va provocar la renúncia de l'equip a la categoria. Abans, però, amb Silvia Font com a entrenadora, l'equip tortosí encara va obtenir el títol de la Copa Associació i va superar, en una final disputada al pavelló tortosí, el Canoe de Madrid, en un partit amb les joves jugadores

tortosines Gemma Bejerano i Raquel Bonfill, que ja formaven part d'aquell equip minvat d'efectius.

Era el final d'una etapa daurada, possiblement la més brillant de l'esport tortosí.

Coincidint amb la llarga etapa com a president del Cantaires, Jordi Angelats va presidir el CD Tortosa durant les campanyes 84/85 i 85/86 en la categoria de preferent. L'equip, sota el seu mandat, va disputar 68 partits, amb 27 victòries, 15 empats i 26 derrotes. Va marcar 139 gols i en va encaixar 99. Quan era president, la pubilleta de l'entitat fou Meritxell Roigé, actual alcaldessa de la ciutat. Va deixar el càrrec sense poder culminar el seu projecte d'unificar el CD Tortosa amb el Cantaires i altres entitats tortosines per a formar un gran club amb diferents seccions.

Després de deixar la presidència del Cantaires, va dedicar els seus esforços a portar a terme el que va ser sempre el seu gran somni, de la creació d'un Casal per a aplegar diferents activitats per a la joventut tortosina, i que no ha pogut veure convertit en realitat.